

Arrest

**nr. 57 814 van 14 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 juli 2010 en op 17 augustus 2010.

1.3. Op 22 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sanaa, de Yemenitische nationaliteit te bezitten en Arabier te zijn. Uw moeder is een Ethiopische christen die zich voor haar huwelijk met uw vader, een Yemeniet, tot de islam diende te bekeren. Uw vader had omwille van dit huwelijk steeds problemen met zijn familie. Kort voor zijn dood verkocht uw vader het huis zogezegd aan uw moeder, ook uw naam en de naam van uw zus figureerden op deze akte, omdat hij wist dat zijn familie er anders voor zou zorgen dat het huis na zijn dood niet aan haar zou toekomen. Hij overleed in 2000 ten gevolge van een hartstilstand waarna u met uw moeder en uw zusje alleen achterbleef in jullie huis in de wijk al-Sabaein. Uw moeder voorzag in jullie onderhoud door een deel van jullie huis te verhuren en in kantoren te gaan poetsen. Na de dood van uw vader hadden uw beide ooms langs vaderskant, H.(...) en A.(...), officieel het hoederecht over u en uw zus. Ze woonden met hun respectievelijke families in het dorp al-Makhadir, behorend tot de provinciestad Eb, op zo'n drie à vier uur rijden van Sanaa. Ze waren erop tegen dat u uw middelbare studies voltooide, hun dochters bleven immers thuis, en wilden niet dat u afstudeerde. De zus van uw vader trok daarom tijdens uw laatste jaar middelbaar onderwijs gedurende zes maanden bij jullie in om zo te verhinderen dat u naar school ging. Uw moeder zorgde er echter voor dat u thuis kon blijven studeren en u slaagde erin in het geheim uw diploma te behalen. Uw ooms gaven in deze periode de wens te kennen dat u in het huwelijk diende te treden met uw kozijn. In de loop der jaren werd u telkenmale het voorstel gedaan te huwen, waarop u telkens weigerde in te gaan. Ondanks dit alles slaagde u erin universitaire studies aan te vatten, tot het moment uw ooms dit te weten kwamen, hoe weet u niet, en u uw studies diende stop te zetten. De volgende drie jaar bleef u thuis, tot het moment waarop u via een kennis van uw moeder op de hoogte kwam van een vacature in een petroleum- en vastgoedbedrijf. Einde mei 2009 begon u hier te werken. Op 25 oktober 2009 was u op kantoor, het was middagpauze. Een persoon die banden had met de fabriek, ene H.(...), bracht u iets te eten. U proefde ervan en verloor het bewustzijn. Toen u terug bij bewustzijn kwam zag u bloed en besepte u dat u verkracht was geweest. H.(...) excuseerde zich, doch u kon de situatie niet aan en ging naar huis. U bracht niemand van uw wedervaren op de hoogte, ook uw moeder niet. U schaamde zich hiervoor te veel en ging bijgevolg ook niet naar een dokter of een vrouwenhuis. U hervatte gewoon uw werk, maar was al eens afwezig en u hilde veel. In november 2009 kwamen uw ooms onverwachts naar uw huis, toen ze u niet aantroffen deed u het voorkomen alsof u bij de buurvrouw was geweest. Toen ze u de daaropvolgende dag echter weer niet thuis aantroffen, sloegen ze u en gaven u te verstaan dat u zou moeten huwen. Uit angst hernam u niet meer uw werk en na een afwezigheid van zes dagen, zonder uw kantoor hiervoor een reden te geven, werd u ontslagen. De situatie werd onhoudbaar voor u en er werd beslist dat u het land diende te verlaten. Ongeveer een week voor uw vertrek dook u onder bij een vriendin van u, Z.(...), die ook van Ethiopische origine is. Via haar had u contact met uw moeder en vernam u dat uw ooms hadden verklaard dat u na uw 'vlucht' uit uw huis mocht gedood worden. Een vriendin van uw moeder contacteerde voor u een smokkelaar. Deze persoon voorzag u van een paspoort en via de luchthaven van Sanaa verliet u op 5 februari 2010 het land. U vloog naar een onbekend land waar u een transit deed, en vloog vervolgens in een ander vliegtuig verder naar een u onbekende Europese stad. Een vriend van de smokkelaar bracht u dan naar Brussel, waar u op 10 februari 2010 asiel hebt aangevraagd. Sinds uw verblijf alhier hebt u nog een aantal keren telefonisch contact gehad met uw moeder. Uw psychologe, bij dewelke u hier in behandeling bent, heeft u aangeraden aan uw moeder een schriftelijke verklaring te vragen over uw toestand. Uit deze brief hebt u naar uw zeggen vernomen dat uw ooms proberen uw zus van uw moeder af te pakken. Uw moeder heeft de hulp ingeroepen van vooraanstaande personen in uw wijk (burgemeester en sheikh), doch deze gaven te kennen dat uw ooms in hun recht stonden omdat uw moeder een Ethiopische is. Ook de politie wilde uw moeder niet helpen.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (cgvs 1, dd. 14/07/2010 en cgvs 2, dd. 17/08/2010) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunnen er de nodige bemerkingen worden gemaakt bij de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten. U zou dit gedaan hebben in het gezelschap van een smokkelaar die u voorzag van een paspoort dat hij in zijn bezit had en u enkel in handen kreeg wanneer u de controles diende te passeren. U gevraagd naar de naam en de nationaliteit waarop het paspoort stond, stelt dat het document stond op naam van de Saoudische Um Koulthum Ali al-Kathani. U dan gevraagd naar de geboortedatum- en plaats van deze persoon, moet hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of er een visum in het paspoort was opgenomen, moet ook hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs 1, p.2). Het is toch wel opvallend dat u door de smokkelaar niet beter op uw identiteit zou zijn

voorbereid. Het is immers algemeen geweten dat op internationale vluchten individuele identiteitscontroles meer dan waarschijnlijk zijn en u bij een dergelijke controle quasi onmiddellijk door de mand zou vallen, wat ook problemen voor de smokkelaar zou opleveren daar jullie in mekaars gezelschap reisden. In dit kader dient nog aangestipt dat het niet kan overtuigen dat u tijdens uw reisweg persoonlijke documenten in uw bezit had zoals uw identiteitskaart, uw studentenkaart en uw badge van het werk, waardoor bij een eventuele fouillering onmiddellijk duidelijk zou worden dat u onderweg was in het bezit van documenten onder twee verschillende identiteiten. U gepeild wat u zou gedaan hebben in geval van een controle, stelt niet te hebben nagedacht en risico's te hebben genomen. U dan gevraagd of de smokkelaar u niet zou hebben aangemaand persoonlijke documenten achter te laten, geeft aan dat hij dat niet had gedaan (cgvs 2, p.5). Ook dit gegeven kan niet overtuigen daar een smokkelaar zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het risico dat het meenemen van dergelijke documenten met zich meebracht en het is dan ook niet geloofwaardig dat hij u hier niet op zou hebben gewezen. Verder kan het niet overtuigen dat u stelt een transit te hebben gedaan in een land waarvan u enkel weet dat het 'niet Arabisch' is en u niet weet met welke luchtvaartmaatschappij u bent gevlogen (cgvs 1, p.2). Het feit dat u hieromtrent elke kennis ontbeert kan niet overtuigen temeer dergelijke gegevens verschillende keren tijdens de vlucht worden omgeroepen en u dan ook nog eens via een andere luchthaven op een 'nieuw' vliegtuig diende te stappen, waardoor het niet meer dan logisch is dat u zou hebben opgevangen/opgemerkt waar u zich bevond. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot uw tweede vlucht, ook hier kunt u niet vertellen wat uw bestemming was (cgvs 1, p.2). Gezien u een geletterde vrouw bent kan er toch van u verwacht worden enige verduidelijking te verschaffen over uw reisweg, temeer u dan ook nog eens niet in het bezit blijkt te zijn van enig document (instapkaart, bagageticket) ter staving hiervan. U maakt met andere woorden niet aannemelijk wanneer u uw land hebt verlaten, het traject dat u hierbij hebt afgelegd, noch het moment waarop u België bent binnengekomen. Deze vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisweg, maar ook uw algemene geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Zo stelt u dat na de dood van uw vader uw ooms langs vaderskant wettelijk het hoederecht over u en uw zus hadden (cgvs 2, p.1). Daar u zelf aangeeft dat u en uw familie in de hoofdstad Sanaa woonden en uw ooms en hun families in de provinciestad Eb, op zo'n vier uur rijden van Sanaa (cgvs 1, p.3), en uit uw verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat uw ooms erop uit waren het doen en laten van u en uw zusje te controleren stelt zich dan ook de vraag waarom ze toelieten dat u en uw zus bij jullie moeder bleven wonen en er niet werd geëist dat jullie bij hen zouden inwonen of op zijn minst, eventueel met uw moeder, in Eb zouden komen wonen waar ze jullie in de gaten konden houden. U hiernaar gepeild stelt als wedervraag wat er dan wel met jullie huis zou gebeuren. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag werd deze vraag herhaald en stelde u dat ze jullie (hiermee verwijzend naar u en uw zus) konden bevelen, maar dat uw moeder kon hertrouwen en het huis van uw vader was. Erop gewezen dat u toch eerder had verklaard dat het huis aan uw moeder, u en uw zus toebehoorde, stelde u dat het huis effectief aan uw moeder toebehoorde. U er dan nogmaals op gewezen dat dit nog altijd geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, geeft dan aan dat jullie niet in Eb konden wonen daar jullie stedelingen waren en er daar geen elektriciteit was, een antwoord dat de nodige verbazing wekt daar het gezien de door u geschilderde gang van zaken totaal niet aannemelijk is dat uw ooms hier rekening mee zouden houden. Er dan nogmaals op gewezen dat beide ooms uw voogd waren, stelt u dat ze niet de verantwoordelijkheid voor jullie wilden opnemen en uw moeder wilde breken (cgvs 2, p.4). Het is toch wel opvallend dat u vooreerst telkens een ontwijkend antwoord geeft op een aan u gestelde vraag waarover geen misverstand kan bestaan. Wat dan uw uiteindelijke antwoord betreft dient te worden opgemerkt dat dit totaal niet kan overtuigen, zo uw ooms erop uit waren uw moeder te breken, ligt het toch voor de hand dat ze dit in de eerste plaats zouden kunnen doen door u en uw zus in hun families op te nemen om jullie zo van jullie moeder te verwijderen.

Vervolgens geeft u aan dat u, nadat uw ooms erachter waren gekomen dat u universitaire studies had aangevat en u hierna amper nog het huis verliet omdat dit u was verboden, dan toch een job in een bedrijf aannam. Gevraagd waarom u, die haar studies niet mocht verder zetten en gedurende drie jaar niet mocht buitenkomen, een dergelijk risico nam, stelt dat u jonge meisjes van uw leeftijd zag die goede posten hadden en u het beu was (cgvs 2, p.3). Gezien de door u beschreven situatie, u mocht uw middelbare school niet afmaken, u was voorbestemd om te huwen met uw kozijn, er werd u verboden uw universitaire studies verder te zetten en u kreeg huisarrest opgelegd, een straf waar u zich aan hield gezien u zelf aangeeft hierna hoogstens nog één keer per maand te zijn buitengekomen, kan uw verklaring een job te hebben aangenomen dan ook niet overtuigen. Een appreciatie die nog bevestigd wordt door uw verklaring dat het traject dat u diende af te leggen naar uw werk, een busrit was die 35 minuten tot een uur in beslag nam. U zou iedere dag gewerkt hebben behalve het weekend (cgvs 2, p.2). Gezien u dan ook nog eens aangeeft dat uw ooms op eender welk moment konden komen, kon u er immers van uitgaan dat dit feit hoe dan ook aan het licht zou komen en dient

andermaal te worden aangestipt dat uw handelswijze niet kan overtuigen. In dit kader dient daarenboven nog aangestipt dat u initieel stelde dat dit werk zich 'via een kennis presenteerde'. Nogmaals gevraagd hoe u aan deze job bent gekomen, geeft u aan 'via die kennis' (cgvs 2, p.2). Even later andermaal gevraagd hoe u deze job hebt bekomen, stelt hierover in de kranten te hebben gelezen. U bevestiging gevraagd van uw bewering hierover te hebben gelezen, beaamt u dit en voegt u eraan toe dat u dan vervolgens uw dossier hebt binnengebracht (cgvs 2, p.3). Erop gewezen dat u even tevoren had verklaard via een kennis over deze job te hebben gehoord, stelt dat dit eigenlijk het geval is, het zou hier een kennis van uw moeder betreffen, zonder een uitleg voor deze discrepantie te geven (cgvs 2, p.3). Gezien u zeer expliciet was in uw aanvankelijke verklaringen kan ook dit niet overtuigen, temeer u dan ook nog eens geen info over deze kennis kunt verstrekken. Immers, u expliciet gevraagd naar diens naam, geeft aan dit niet te weten en vervolgt met te stellen dat hij op zijn beurt over deze vacature had vernomen via zijn eigen kennissen. U gevraagd of u deze personen kent, stelt dat dit niet het geval is en u zich gewoon zou hebben gepresenteerd (cgvs 2, p.3). Het feit dat u hieromtrent geen coherente verklaringen kunt afleggen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Voorts verklaart u in het bedrijf, tijdens de middagpauze, te zijn verkracht door een persoon die u op uw bureau iets te eten aanbood. Vooreerst verklaarde u dat dit eten u gebracht/aangeboden werd door iemand die de vloer poetste. U bevestiging hiervan gevraagd stelt dat normaliter tijdens de middagpauze iedereen het kantoor verlaat behalve u en de bewaker. Op die dag kwam hij u eten aanbieden, u at er iets van en voelde zich 'wegzinken'. Toen u wakker werd bemerkte u bloed en realiseerde u zich dat u was verkracht, waarop de persoon die u had aangerand zich verontschuldigde. U gevraagd naar zijn naam, stelt dat het hier een Egyptenaar betrof met de naam H.(...). U voegt eraan toe dat hij niet officieel op uw bedrijf werkt, dat hij de gronden opmeet en u niet weet hoe hij bij het bedrijf is terechtgekomen. Hij zou ingenieur zijn. Opvallend genoeg vervolgt u dan met de stelling dat zijn naam bij jullie geregistreerd staat als verantwoordelijke van de terreinen, wat dan weer moeilijk verenigbaar is met uw eerdere stelling dat u niet weet wat zijn banden zijn met het bedrijf. U erop gewezen dat u even tevoren had verklaard dat het de bewaker betrof, stelt uw verklaringen bij en geeft aan dat de bewaker beneden was en de ingenieur u het eten bracht (cgvs 2, pp.3-4). Het feit dat u niet bij machte blijkt te zijn hieromtrent coherente verklaringen af te leggen kan weerom totaal niet overtuigen, temeer u dan ook nog eens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, nooit ook maar enige allusie op een verkrachting heeft gemaakt (Vragenlijst). U hiernaar gepeild geeft aan dat u zich schaamde en u niet kon slapen (cgvs 2, p.4). Dit biedt geen afdoende verschoning daar u tijdens het gehoor op het CGVS zelf aangeeft dat deze verkrachting de voornaamste reden was van uw vertrek uit Yemen (cgvs 2, p.4), waardoor het eens te meer niet kan overtuigen dat u dit niet onmiddellijk hebt aangehaald.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw studentenkaart en uw werkbadge. Deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier louter op zich niet ter discussie staan. Voorts een akte waaruit blijkt dat uw moeder eigenaar is van het huis, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Voorst een schrijven van uw moeder waarin ze over de problemen met uw ooms bericht. Deze brief werd ter uwen behoeven opgemaakt en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. Tot slot een schrijven van uw psychologe hier in België gericht aan het CGVS die uw levensloop weergeeft en stelt dat u moeilijk over uw verkrachting kunt spreken. Dient opgemerkt dat uit dit schrijven duidelijk blijkt dat men zich baseert op uw verklaringen, waaraan gezien bovenstaande observaties geen verder geloof aan kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat zij een coherent en geloofwaardig verhaal heeft uiteengezet en verwijt zij het Commissariaat-generaal de bestreden beslissing duidelijk eenzijdig te motiveren, geenszins rekening te houden met haar concrete situatie en haar beweringen in de mond te leggen die zij nooit heeft gezegd. Verzoekster wijst erop dat UNHCR en de Europese Kwalificatierichtlijn opleggen dat een specifieke omzichtigheid aan de dag moet worden gelegd wanneer er sprake is van slachtoffers van mishandelingen zoals verkrachtingen alsook ten aanzien van personen die psychologische problemen hebben. Volgens verzoekster blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel bij de beoordeling van

haar geloofwaardigheid. Voorts onderneemt zij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een visitekaartje van de heer G., de man met wie verzoekster contact had alvorens ze in de onderneming werkte en een attest opgesteld door psychologe J. Moussaoui op 2 augustus 2010.

Ter terechtzitting legt verzoekster een schrijven neer van J. Moussaoui, psychologe, van 9 januari 2011 waaruit eenzelfde inhoud blijkt als het schrijven van 2 augustus 2010.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die omstandig met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot haar reisweg en zij derhalve niet aannemelijk maakt wanneer zij haar land heeft verlaten, het traject dat zij hierbij heeft afgelegd, noch het moment waarop zij België is binnengekomen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) zij incoherente verklaringen aflegt aangaande de relatie tussen haar en haar ooms na de dood van haar vader, (iii) het gezien de door haar beschreven situatie niet kan overtuigen dat zij een job zou hebben aangenomen en zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop zij haar job heeft bekomen, (iv) zij tevens incoherente verklaringen aflegt over de persoon die haar zou hebben verkracht en zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige allusie op een verkrachting heeft gemaakt, terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft dat deze verkrachting de voornaamste reden was van haar vertrek uit Jemen en (v) haar identiteitskaart, studentenkaart, werkbadge en een akte waaruit blijkt dat haar moeder eigenaar is van het huis betrekking hebben op gegevens die op zich niet ter discussie staan, de brief van haar moeder geen objectieve bewijswaarde heeft en het schrijven van haar psychologe gebaseerd is op verzoeksters verklaringen, waaraan gezien bovenstaande observaties geen verder geloof kan worden gehecht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5.1. Verzoekster vindt het vreemd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing in de eerste plaats verwijst naar verklaringen die louter met haar reisroute te maken hebben en niet met de gegronde vrees voor vervolging of haar nood aan bescherming. Zij betoogt dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij bepaalde gegevens van het door haar tijdens haar reis naar België gebruikte paspoort niet kende. Zij heeft er immers niet bij stilgestaan om deze te onthouden en kreeg het paspoort bovendien alleen maar in handen om de controle te passeren. Verder betwist zij de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de smokkelaar haar beter zou moeten hebben voorbereid. Zij voert in dit verband aan dat elke mensensmokkel illegaal is en het smokkelen van mensen reeds inherent grote risico's inhoudt zodat het loutere feit dat de smokkelaar een risico zou lopen bij een controle omdat zij de identiteitsgegevens in het door haar gebruikte paspoort niet zou kennen, niet betekent dat deze mensensmokkel niet plaatsvond. Tevens betwist zij de stelling als zou het vreemd zijn dat zij haar

persoonlijke documenten bij zich had tijdens de reis omdat ook dit een risico inhoudt. Volgens verzoekster had de smokkelaar haar niet verteld dat zij deze documenten niet mocht meenemen. Bovendien bevonden deze zich in de bagage die zich in het vliegtuig bevond zodat zij niet het risico liep dat de documenten zouden worden teruggevonden indien zij zou worden gefouilleerd. Verzoekster benadrukt dat zij nooit heeft verklaard dat zij haar documenten bij zich droeg en de dossierbehandelaar hiernaar ook nooit heeft gevraagd. Zij meent dan ook dat het risico waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst dus zeer beperkt is en gebaseerd is op een verdraaiing van de feiten. Tot slot meent verzoekster dat het niet zo vreemd is dat zij niet weet met welke vliegtuigmaatschappij zij vloog en wat haar bestemming was, vermits zij nooit eerder het vliegtuig nam, zij bovendien zeer angstig was tijdens haar vlucht en in een waan leefde en zij zich in een zeer kwetsbare emotionele toestand bevond ten gevolge van haar verkrachting. Deze kwetsbare psychologische toestand – waarmee volgens verzoekster op manifeste wijze onvoldoende rekening werd gehouden om de zwaarwichtigheid van haar gebrek aan kennis te beoordelen – wordt bevestigd door een attest van haar psychologe, waarin wordt bevestigd dat zij nog steeds in schaamte leeft door wat er in Jemen is gebeurd en dat zij lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom met onder andere zelfmoordgedachten, geheugenproblemen en slaapproblemen, zodat het helemaal niet verwonderlijk is dat zij helemaal geen aandacht heeft geschonken aan de vliegtuigmaatschappij waarmee zij vloog en dergelijke meer, aldus verzoekster. Zij wijst erop dat zijn overigens wel kan aangeven dat het een Europese vliegtuigmaatschappij was, met Europees personeel aan boord.

2.5.2. Verzoeksters uitleg kan niet overtuigen en vermag geenszins afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst benadrukt de Raad dat de asielinstanties van de asielzoeker mogen verlangen dat hij/zij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient, waarbij onder "elementen" onder meer wordt verstaan de verklaringen van de asielzoeker en alle documentatie in het bezit van de asielzoeker over zijn/haar reisroute (artikel 4, tweede lid van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Verzoekster kan evenwel niet de minste toelichting geven omtrent haar reisroute. Zij verklaarde slechts dat zij reisde vanuit Jemen met het vliegtuig, doch kan niet verduidelijken met welke luchtvaartmaatschappijen zij heeft gevlogen, noch in welk land de transit plaatsvond en evenmin welk land haar eindbestemming was. Gezien uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een geletterde vrouw is en algemeen geweten is dat gegevens als de naam van de luchtvaartmaatschappij en het land van bestemming meerdere keren worden omgeroepen, zowel in de luchthaven als tijdens de vlucht, kan de uitleg in het verzoekschrift dat zij nooit eerder het vliegtuig nam, zij bovendien zeer angstig was tijdens haar vlucht en zij zich in een zeer kwetsbare emotionele toestand bevond dan ook niet worden aanvaard als verschoning voor haar algehele onwetendheid in dit verband. Dit klemt des te meer daar van iemand die haar land ontvlucht uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij ten allen tijde alert is omdat zij op elk ogenblik riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Daarenboven moet verzoekster in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Zij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk, welke houding getuigt van een manifest gebrek aan medewerking. Overigens blijkt ter terechtzitting dat verzoekster goed de Engelse taal machtig is.

Voorts is de Raad van oordeel dat een reis met beweerde valse documenten normaliter grondig wordt voorbereid en de asielzoeker en de smokkelaar geen enkel risico zullen nemen en er dan ook zullen op toezien dat de vluchteling voldoende op de hoogte is van de elementen vermeld in het paspoort vermits een controle bij vertrek of aankomst heel reëel is. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent haar identiteit en haar reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst zodat het niet plausibel is dat de smokkelaar haar niet de nodige inlichtingen zou hebben verschaft om zo het risico om bij een controle door de mand te vallen te minimaliseren.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan het evenmin overtuigen dat verzoekster tijdens haar reis persoonlijke documenten in haar bezit had, zoals haar identiteitskaart, haar studentenkaart en haar badge van het werk, waardoor het bij een eventuele fouillering onmiddellijk duidelijk zou worden dat zij reisde in het bezit van documenten onder twee verschillende identiteiten. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in voorliggend verzoekschrift, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk uit haar verklaringen afleiden dat zij haar persoonlijke documenten bij zich droeg tijdens de reis. De Raad leest immers in het gehoorverslag van 17 augustus 2010: "V: Hoe hebt u deze doc bekomen? A: Wat bedoelt u? V: Ik bedoel bracht u ze mee vanuit Yemen? A: Ja, ze zaten in mijn portefeuille, ook mijn bankkaart. V: Dus u had die doc in uw

portefeuille en sinds uw vertrek had u die mee? A: Ja. V: Ik vraag u dat omdat u Yemen hebt verlaten met een paspoort dat niet het uwe was en onder een andere identiteit, wat zou u gedaan hebben in geval van controle? A: Ik dacht helemaal niet na, ik heb risico's genomen. V: Maar u reisde met een passeur, had die niet gezegd dat u persoonlijke doc deinde achter te laten? A: Neen, heeft hij niet gezegd.” (administratief dossier, stuk 3, p. 5). De thans in het verzoekschrift opgeworpen stelling dat zij haar documenten niet bij haar droeg maar dat deze zich in de bagage bevonden staat dan ook haaks op haar eerdere verklaringen en komt de Raad dan ook voor als een gekunstelde post-factum verklaring.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. De motivering van de bestreden beslissing omtrent verzoeksters reisroute wordt volledig beaamd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.1. In een tweede onderdeel betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing aangaande de relatie tussen haar en haar ooms na de dood van haar vader. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten verdraait en in haar voordeel interpreteert. Zijn ontkent met klem ontwijkende antwoorden te hebben gegeven of zichzelf te hebben tegengesproken. Voorts ontkent zij ooit te hebben verklaard dat haar ooms totale controle wilden over haar. Zij verduidelijkt dat zij wel verschillende keren duidelijk heeft gemaakt dat het doel van haar ooms er vooral in bestond om het leven van haar moeder zuur te maken en te ruïneren, gezien zij het er nooit mee eens zijn geweest dat haar vader met een vrouw van Ethiopische origine huwde. Volgens verzoekster is het perfect te begrijpen dat haar ooms haar en haar zus niet hebben verplicht om bij hen in te wonen omdat dit hen natuurlijk geld zou kosten. Doordat zijzelf het land is ontvlucht, zijn haar ooms ondertussen wel zodanig kwaad geworden dat zij haar zus hebben meegenomen, zodat haar moeder nu helemaal alleen is en aan haar lot is overgelaten, aldus nog verzoekster.

2.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden profiel van onderdrukte vrouw in Jemen. Immers verzoeksters beweringen dat zij door haar ooms werd mishandeld, zij van hen niet verder mocht studeren, zij tevens wilden dat zij haar job opgaf en haar hiertoe met de dood bedreigden en zij haar wilden uithuwelijken aan een neef van haar (administratief dossier, stuk 16, p. 2) – uit welke verklaringen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens terecht wordt afgeleid dat verzoeksters ooms erop uit waren om haar doen en laten volledig te controleren, zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande gebaseerd is op een verdraaiing van de feiten en een foute interpretatie van haar verklaringen – vallen naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met het feit dat verzoeksters ooms, die na het overlijden van haar vader het wettelijk hoederecht over haar en haar zus zouden hebben gehad, toelieten dat verzoekster en haar zus bij hun moeder in Sana'a bleven wonen en er niet werd geëist dat zij bij hun ooms zouden inwonen of op zijn minst, eventueel met hun moeder, in Eb zouden komen wonen waar ze hen in de gaten konden houden, temeer Eb op zo'n vier uur rijden van Sana'a ligt. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor, slaagde verzoekster er niet in hiervoor een plausibele verklaring te geven en ook de uitleg in het verzoekschrift, namelijk dat zij niet diende te verhuizen omdat haar ooms wel haar moeder wilden breken maar zij anderzijds niet daadwerkelijk de verantwoordelijkheid wilden nemen over haar en haar zus omdat het opvoeden van twee kinderen hen tijd en geld zou kosten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo verzoeksters ooms er inderdaad op uit waren om haar moeder te breken, ligt het – zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal – voor de hand dat ze dit in de eerste plaats zouden kunnen doen door verzoekster en haar zus in hun families op te nemen om hen zo van hun moeder te scheiden. Bovendien beweert verzoekster dat haar ooms er sinds een aantal jaar op aandrongen dat zij in het huwelijk zou treden met haar neef, in welk geval zij hoe dan ook niet langer ten hunnen laste zou zijn. Wat betreft deze beweerde uithuwelijking, acht de Raad het in de Jementische context overigens volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeksters ooms zich gedurende drie jaar zonder meer zouden hebben neergelegd bij haar weigering om te huwen, temeer verzoekster, geboren in 1985 ten tijde van haar vertrek en derhalve van de voorgehouden feiten reeds 25 jaar oud was. Vermits de ooms van verzoekster het hoederecht over haar zouden hebben gehad sinds haar tienerjaren en het algemeen geweten is dat meisjes in landen als Yemen op jonge en zelfs zeer jonge leeftijd worden uitgetrouwd, kan aan haar relaas dat zij actueel nog belaagd werd om in het huwelijk te treden met een neef geen enkel geloof worden gehecht. Tot slot kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, ook verzoeksters verklaring een job te hebben aangenomen zonder instemming van haar ooms, gezien de door haar beschreven situatie (zij mocht haar middelbare school niet afmaken, zij was voorbestemd om te huwen met haar kozijn, er werd haar verboden haar universitaire studies verder te zetten en zij kreeg huisarrest opgelegd, een straf waar zij zich aan hield gezien zij zelf aangeeft hierna hoogstens nog één keer per maand te zijn buitengekomen) niet overtuigen. Dit klemt des te meer daar zij aangaf dat het

traject dat zij diende af te leggen naar haar werk een busrit was die 35 minuten tot een uur in beslag nam, zij iedere dag behalve het weekend werkte en haar ooms op eender welk moment konden komen, zodat dit feit hoe dan ook vroeg of laat aan het licht zou komen. In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het louter tegenspreken van deze overwegingen door te stellen dat zij het risico nam om werk aan te nemen nadat ze zag dat de andere meisjes die interessante jobs deden en dat haar reactie net wél normaal is omdat deze volledig in de lijn ligt van haar karakter en gedrag, verweer dat niet vermag bovenstaande bevindingen te ondergraven. Betreffende haar job, betwist verzoekster verder dat zij zich zou hebben tegengesproken over de manier waarop zij aan haar job zou zijn geraakt. Zij stelt dat dit werk zich presenteerde via een kennis van haar moeder, genaamd M. en gehuwd met een schoonmaakster S.. Zij verduidelijkt dat zij eerst een vacature las in de krant en hierover sprak met haar moeder, die vervolgens via M. een telefoonnummer kreeg van iemand die in deze onderneming werkte, een zekere G. A. A.-S.. Verzoekster belde hierop naar G. A. A.-S., van wie zij thans het visitekaartje voorlegt, voor een afspraak. Volgens verzoekster is er derhalve helemaal geen sprake van incoherente verklaringen. De Raad stelt vast dat deze uitleg haaks staakt op verzoeksters verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster uitermate vaag bleef over de kennis via dewelke ze aan haar job zou zijn geraakt. De Raad leest immers in het gehoorverslag van 17 augustus 2010 “V: Hoe kwam u aan uw werk, ik ben dat vergeten? A: In de kranten. V: Dus u hebt het gelezen? A: Ja. V: En hebt u dan gewoon geantwoord? A: Ja, ik heb mijn dossier binnengebracht. V: U zei eerst dat u het via een kennis hebt gekregen/vernomen? A: Eigenlijk via een kennis, vrienden van mijn moeder. V: Wie? A: Een man die mijn moeder kent van de fabriek waarin ze werkt, hij wist dat er daar een plek vrij kwam. Mijn moeder poetst daar. V: Wie was die vriend? A: Een collega van moeder, ken zijn naam niet.” (administratief dossier, stuk 3, p. 3). De Raad acht het dan ook uitermate bevreemdend dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift plots wel in slaagt om zeer gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent de identiteit van zowel de kennis van haar moeder die wist dat er een plaats vrij kwam als van diens kennis die al in het bedrijf werkte en zij van deze laatste bovendien thans een kopie van een visitekaartje kan bijbrengen. Voorts strookt ook haar stelling in het verzoekschrift dat M. haar het nummer van G. A. A.-S. gaf, wie zij vervolgens opbelde voor een afspraak, niet met haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Op de vraag “V: Hoe wist hij van die plek? A: Via zijn kennissen daar. V: Kent u die kennissen?” antwoordde verzoekster immers “Nee, ik presenteerde me gewoon.” (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Tot slot wijst de Raad erop dat het voorgehouden profiel van verzoekster, dat zij nergens naartoe kon en mocht van haar ooms, verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij ter terechtzitting een studentenkaart voorlegt waaruit blijkt dat zij Engelse taalles volgde. Dat zij de Engelse taal goed machtig is blijkt uit de vaststelling dat verzoekster een aantal argumenten ter terechtzitting in de Engelse taal formuleerde. Verzoekster maakt derhalve haar voorgehouden profiel niet aannemelijk.

2.7. Wat betreft haar rechtstreekse vluchtaanleiding, zijnde haar verkrachting, vindt verzoekster de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn zwakst grof. Zij verwijt het Commissariaat-generaal op geen enkel ogenblik – noch tijdens het gehoor, noch in de redenering – rekening te hebben gehouden met het feit dat zij verkracht werd en zonder grondige consultatie de vaststellingen van haar psychologe zoals verwoord in het medische attest van 2 augustus 2010 naast zich neer te leggen. Verzoekster voert aan dat het extreme moed vraagt om over een verkrachting te spreken, wat dan ook de reden is waarom zij dit niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder betwist zij dat zij incoherente verklaringen heeft afgelegd over de persoon die haar zou hebben verkracht en zij verwijst te dien einde naar het gehoorverslag.

In dit gehoorverslag leest de Raad het volgende: “(...) ik werd verkracht op het werk op 25/10/2009. V: Wat is er gebeurd? A: Tussen de middag en 14u30 is er niemand in de fabriek, de meesten gaan naar huis, ik kon niet en bleef in het bureau, ik at daar en er werd me eten gebracht door iemand die de grond poetste. V: Kunt u nog eens herhalen voor de zekerheid, iemand die de grond poetste? A: Normaal bleef ik daar tussen de middag, iedereen gaat weg, behalve de portier (bewaker). Op die dag was hij daar, ik at normaal alleen een koek. Hij kwam met eten en zette zich. Ik at en voelde een zwaarte in mijn hoofd en wist niets meer en toen ik terug wakker werd zag ik bloed en hij zei dat het hem speet. (...) V: Kent u zijn naam? A: H.(...), hij is een Egyptenaar. Hij werkt daar niet officieel, hij meet de gronden, ik weet niet hoe hij bij ons terecht is gekomen. Zijn naam staat bij ons geregistreerd als verantwoordelijke voor de terreinen, hij is ingenieur. V: Net zei u dat hij portier/bewaker is? A: Nee, de bewaker was ook bij ons. Nee, enkel de bewaker en ik waren aanwezig en de ingenieur zette het eten neer. V: Dus de bewaker was ook bij u? A: Nee, hij was beneden.” (administratief dossier, stuk 3, p. 3-4). De Raad begrijpt dat het niet gemakkelijk is om over een verkrachting te communiceren, doch er kan verwacht worden dat verzoekster daarover precieze verklaringen aflegt, in bijzonder met betrekking tot de dader, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft verzoeksters kritiek op de gehoren voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad na lezing van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoekster noch haar raadvrouw, die tijdens beide gehoren aanwezig was, ook maar enige opmerking heeft gemaakt over het verloop van deze gehoren, terwijl zij beiden daartoe de kans kregen aan het einde van de gehoren. De stelling als zou er tijdens de gehoren op geen enkel moment rekening zijn gehouden met het feit dat zij verkracht werd en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beter enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij dergelijke interviews, is niet aanvaardbaar vermits uit de gehoren duidelijk blijkt dat verzoekster alle tijd en ruimte heeft gehad om haar asielmotieven toe te lichten. Zo uit de gehoorverslagen inderdaad blijkt dat verzoekster tijdens de gehoren een aantal keer in tranen is uitgebarsten, kan hieruit niet zonder meer worden geconcludeerd dat zij niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Ook in het medische attest van verzoeksters psychologe wordt niet uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster niet in staat zou zijn een gehoor te ondergaan en coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot haar leven en haar problemen in Jemen. Het attest vermeldt weliswaar dat verzoekster lijdt aan PTSS, waarvan de voornaamste symptomen zijn: een algemene angst, slaapproblemen, terugkerende nachtmerries, geheugenproblemen en zelfmoordgedachten verbonden aan een groot schuldgevoel. Het attest vermeldt eveneens dat verzoekster het moeilijk heeft om te spreken over haar verkrachting, wat de Raad ook zeer begrijpelijk acht, doch dit betekent niet dat zij niet in staat zou zijn om er coherente verklaringen over af te leggen. De Raad wijst er bovendien op dat aan verzoekster tijdens de terechtzitting uitgebreid en in het bijzijn van haar raadvrouw en een tolk de gelegenheid werd geboden om haar asielmotieven toe te lichten, en dat haar er uitdrukkelijk op gewezen werd dat aan haar profiel en het relaas zoals zij het voorstelt geen geloof kan worden gehecht. De Raad kon enkel vaststellen dat verzoekster op een gegeven moment emotioneel werd, doch zeer strijdvuldig een poging ondernam om te overtuigen, wat niet het geval is.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoekster voorgehouden feiten.

2.9. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag, benadrukt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS